

3 | Din Antarctica

Domnul Popper nu a dormit prea bine în noaptea aceea. Îl emoționase peste măsură faptul că marele amiral Drake vorbise cu el prin intermediul radioului și era foarte curios să afle ce mesaj are pentru el. Murea de nerăbdare să afle la ce se referise amiralul. Când s-a luminat de ziuă, aproape că-i părea rău că nu are de mers nicăieri, că nu are case de zugrăvit, că nu are niciun tapet de pus. Astfel ar fi trecut timpul mai repede.

— Ai vrea să pun tapet în camera de zi? a întrebat-o pe doamna Popper. Mi-a rămas o grămadă de tapet modelul 88 de la casa primarului.

— Nu, nu vreau, a zis doamna Popper cu hotărâre. Tape-tul pe care-l avem acum e suficient de bun. Azi mă duc la prima întâlnire a Societății de Întrajutorare și Misionariat a Femeilor și nu vreau să trebuiască să fac curat când mă întorc.

— Prea bine, draga mea, a spus domnul Popper cu blân-dețe și s-a așezat în fotoliu cu pipa, globul pământesc și cu cartea *Aventuri antarctice*.

Dar, cumva, în timp ce citea, nu putea să se concentreze la cuvintele tipărite. Gândurile îi tot zburau înspre amiralul Drake. Oare la ce referea când zisese că are o surpriză pentru domnul Popper?

Din fericire pentru liniștea lui sufletească, nu a avut mult de așteptat. În acea după-amiază, în timp ce doamna Popper era la întâlnirea ei, iar Janie și Bill nu se întorseseră încă de la școală, clopoțelul de la ușa de la intrare a sunat tare.

— Cred că e poștașul. N-o să mă obolesc să-i deschid, și-a zis el.

Clopoțelul a sunat iar, de data asta puțin mai tare. Mormăind de unul singur, domnul Popper a mers la ușa.

Dar în prag nu se afla poștașul, ci un curier de la livrări rapide, cu cea mai mare cutie pe care domnul Popper o văzuse vreodată.

— Aici locuiește cineva cu numele de Popper?

— Eu sunt.

— Ei bine, aveți un colet expres care a venit cu avionul tocmai din Antarctica. Ce mai călătorie, zău așa!

Domnul Popper a semnat de primire și a inspectat cutia. Era plină de însemne. DESCHIDEȚI IMEDIAT, zicea unul. PĂSTRAȚI LA RECE, zicea altul. A observat că aici, colo erau găuri prin care să intre aerul în cutie.

Vă dați seama că, odată ce a dus cutia în casă, domnul Popper s-a grăbit să aducă șurubelnița, căci deja își dăduse,

bineînțeleș, seama că e vorba de surpriza de la amiralul Drake.

Desprinsese scândurile și o parte din ambalaj, care era un strat de gheață uscată, când din străfundurile cutiei a auzit dintr-odată un sunet slab, un fel de *orc*. Cu siguranță că mai auzise sunetul acela și-nainte, în filmele despre Expediția Drake. Măinile îi tremurau, așa că de-abia a reușit să dea la o parte restul ambalajului.

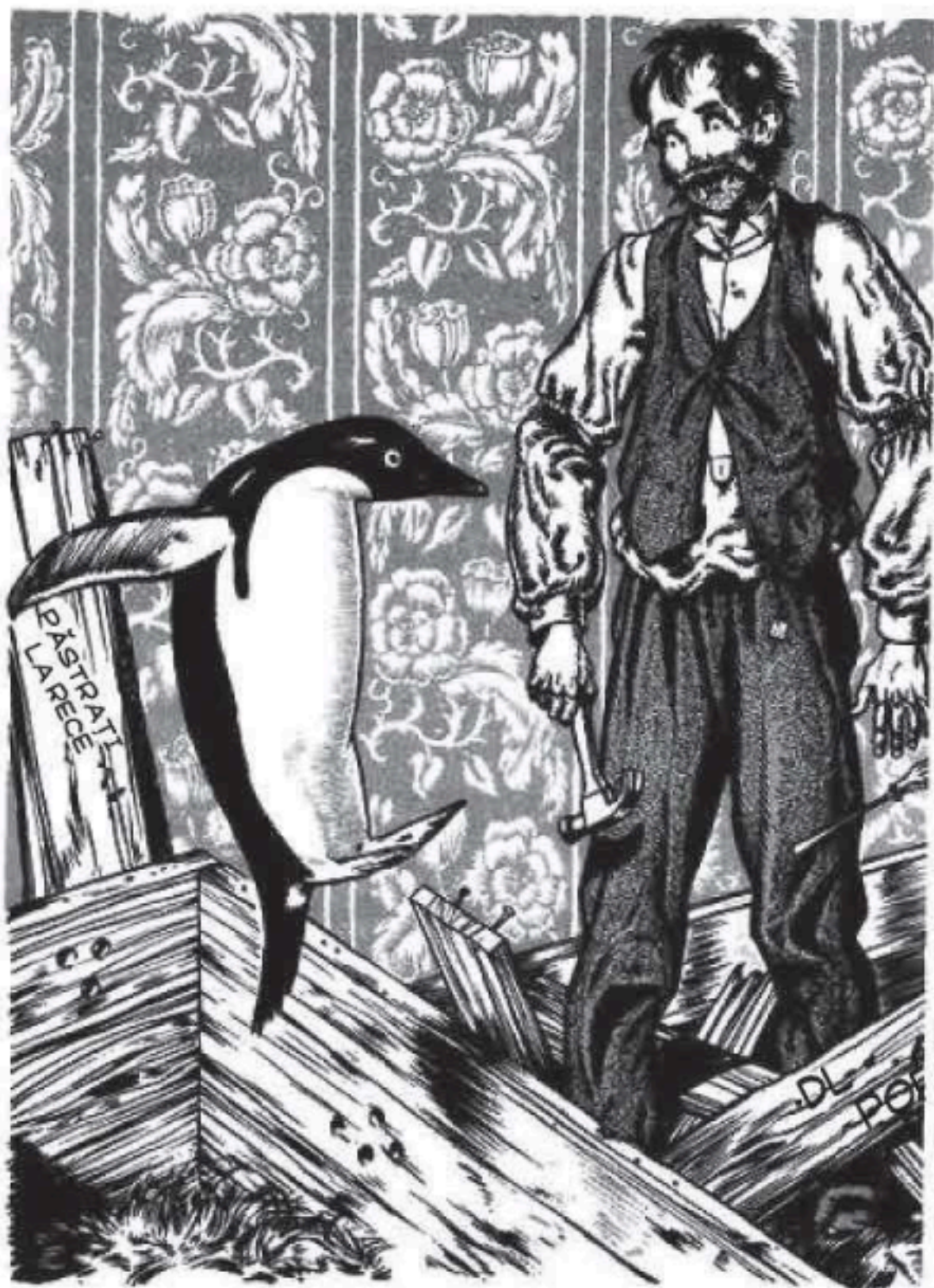
Nu mai era niciun dubiu. Era un pinguin.

Domnul Popper a amuțit de încântare.

Dar pinguinul nu tăcea. A zis iar *orc* și, de data aceea, și-a întins aripile și a sărit din cutie peste ambalajele împrăștiate pe jos.

Era voinic, înalt de vreo șaptezeci de centimetri. Deși era cât un copilaș, semăna tare mult cu un gentleman micuț, cu pieptul alb și fin, de parcă ar fi avut o vestă, și cu spatele lung și negru, de parcă ar fi avut un frac, pe care-l târa un pic pe jos. Ochii îi erau înconjurați de două cercuri albe pe căpșorul negru. Și-a întors capul dintr-o parte într-alta în timp ce-l examina pe domnul Popper mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

Domnul Popper citise că pinguinii sunt tare curioși și a aflat de-ndată cât de adevărat era, căci, din clipa în care a sărit din cutie, vizitatorul a început să inspecteze casa. Cu un mers țăntos, pompos și ciudat, a înaintat de-a lungul holului și a intrat în dormitoare. Când el – domnul

Popper începuse deja să se gândească că e un el – a ajuns în baie, s-a uitat în jur cu o expresie de încântare întipărită pe față.

„Poate că toată faianța asta albă îi aduce aminte de gheața și de zăpada de la Polul Sud“, s-a gândit domnul Popper. „Bietul de el, poate i-o fi sete.“

Cu mișcări lente, domnul Popper a lăsat apa rece să curgă în cadă. A fost un pic greu, pentru că pasărea curioasă se tot întindea și încerca să muște robinetele cu ciocul ei ascuțit și roșu. Însă, într-un final, a reușit să umple cada. Din moment ce pinguinul se tot uita peste marginea ei, domnul Popper l-a luat în brațe și l-a pus înăuntru. Pinguinului părea să nu-i pese.

— În orice caz, nu ești sfios, a zis domnul Popper. Cred că te-ai obișnuit să te joci cu exploratorii ăia de la pol.

Când a crezut că pinguinul s-a bălăcit destul, a scos dopul. Tocmai se întreba ce să mai facă atunci când Janie și Bill s-au întors de la școală și au dat buzna în casă.

— Tata! au strigat deodată din ușa băii. Ce-i aia?

— E un pinguin de la Polul Sud pe care mi l-a trimis amiralul Drake.

— Uitați-vă! a exclamat Bill. Merge în pași de marș!

Într-adevăr, pinguinul încântat mărșăluia. Dând satisfacut din căpșorul lui frumos și negru, defila în sus și-n jos în cadă. Uneori părea că numără pașii pe care-i făcea – șase

pași în lungime, doi pași în lățime, apoi iar șase pași în lungime și din nou doi în lățime.

— E o pasăre așa de mare și uite ce pași micuți face, a zis Bill.

— Și uite cum își târăște fracul mic. Zici că-i prea mare pentru el, a spus Janie.

Dar pinguinul obosise să tot defileze. Când a ajuns iar în capătul căzii, s-a hotărât să sară peste curbura aceea alunecoasă. Apoi s-a întors și, cu aripile întinse, și-a dat drumul în jos pe burta lui albă. Ei au văzut că aripile acelea, care erau negre în partea de sus, ca mânecile unui frac, dedesubt erau albe.

— *Guuc! Guuc!* a zis pinguinul, dându-se iar și iar ca într-un tobogan.

— Tata, cum îl cheamă? a întrebat Janie.

— *Guuc! Guuc!* a zis pinguinul alunecând iar pe burtica lucioasă și albă.

— Seamănă cu „Cook“, a spus domnul Popper. Păi, evident, ăsta e! O să-i spunem Cook – Căpitanul Cook!

